

burde være saaledes. Ganste vist bør imidlertid Bestemmelsen derom rettest staa i selve den her foreslaæde Lov; og man maa derfor tillige, at Folkethinget har indsat en dertil sigtende Bestemmelse samt de øvrige Forskrifter, der ere nødvendige for det Tilfælde, at Sagen ved den første Afstemning faar over Halvdelen af de afgivne Stemmer. — Der næst er der i det andet Thing til Slutningen af den første Paragraf, saaledes som denne Slutning vedtoges her, og som den endnu lyder, nemlig: „Er Regjeringens Førelse i de foranførte Tilfælde bleven overdraget til Andre end Thronfølgeren, overtager denne dog samme, naar de Grunde, der have hindret ham heri, senere maatte falde bort“, blevet knyttet følgende Punktum: „Er der Tvivl i saa Henseende tilstede hos Statsraadet, sammentalder det ufortøvet Rigsdagen, som afgjør Sagen i en forenet Samling“. Det vil erindres, at der allerede under Sagens 2den Behandling her i Thinget blev gjort den Bemærkning, at der savnedes en Regel for, hvorledes man skulde bære sig paa, dersom Rigsforstanderen eller Rigsforstanderskabet ikke vilde anerkende, at Thronfølgeren senere var bleven istand til at overtage Regjeringen. Det erkjendtes vel, at, forsaavidt Thronfølgeren havde været borte eller umyndig, kunde deringen Tvivl opstaa, thi det var ikke Noget, der godt kunde være Tvivls underkastet, om han var kommen tilbage eller var bleven myndig. Men derimod fremhævede man, at der kunde opstaa Tvivl, naar Grunden til, at Thronfølgeren ikke havde kunnet overtage Rigsforstanderskabet, var Sygdom og navnlig Sindsygdom, idet det da kunde tænkes, at Rigsforstanderskabet senere vilde gjøre gjældende, at han ikke var kommen sig saaledes, at det kunde tillades ham at overtage Regjeringens Førelse. Landsthingets Udvalg mente imidlertid, at dette Tilfælde vistnok aldrig vilde forekomme i Virkeligheden eller idetmindste dog var saa lidet tænkeligt, at der ikke var Grund til at optage nogen særlig Bestemmelse derom, og det saameget mere, som et saadant Tilfælde maatte forudsætte en høj Grad af Brangvillie og ond Tro fra Rigsforstanderen

Side. Det mente desuden, at der ogsaa var tilstrækkelig Betryggelse imod den Slags Ting i Ministeransvarligheden, idet Rigsforstanderen nemlig, naar han afgav den Erklæring, at han ikke vilde vige Pladsen for Thronfølgeren, dermed foretog en Regjeringshandling, som selgelig maatte være ledjaget af en Ministers Kontrassignatur, hvilken Minister maatte bære Ansvar for, og i fornødent Fald altsaa vilde kunne drages til Ansvar for Rigsretten for at have villet benytte sin Skilling til uden Grund at holde Thronfølgeren borte fra Regjeringens Førelse. Dermed mente Udvalget her, som sagt, at kunne slaa sig til No. 3. Folkethinget har man derimod, som anført, ment, at det var rigtigst at indsætte en udtrykkelig Bestemmelse om, at tvivlsomme Spørgsmaal skulde afgjøres af den forenede Rigsdag, og imod denne Regel kan Udvalget her ikke have Noget at indvende. Det synes nemlig at være klart, at der ikke er nogen Anden, til hvem Afgjørelsen kan overdrages; Afgjørelsen kan ikke godt være paa andre Steder end hos den forenede Rigsdag. Forøvrigt kunde man meget godt, naar man endelig vilde forudsætte, at Rigsforstanderen vilde søge alle mulige Udflugter for at forhindre Thronfølgeren fra at overtage Regjeringen, opstille den Indvending, at der ikke er opnaaet tilstrækkelig Betryggelse endda. Hvis nemlig Rigsforstanderen eller Regjeringen ikke vil forelægge Sagen for den forenede Rigsdag, saa vil den ulykkelige Thronfølger jo ikke kunne faa Spørgsmaalet bragt frem for samme. Vil man endelig tænke sig, at den Paaagjældende forsettlig eller i ond Tro vilde modsætte sig Thronfølgerens Overdragelse af Regjeringens Ledelse, saa kunde det altsaa nok ske alligevel, trods den i det andet Thing indsatte Bestemmelse. Men dette Things Udvalg er i det Hele taget af den Mening, at der ikke er Grund til at forfølge den Slags søgte Tilfælde videre, og at forsøge paa at give udtømmende Regler derfor, og vi have derfor saameget mindre troet, at Burde søge tilføjet hyderligere Bestemmelser, der jaagdsom aldrig vilde komme til Anvendelse, sigtende til at anvise en Vej, hvorved Thronfølgeren skulde kunne indtvinge det omtalte Spørgsmaal for den